

Aktuális Hírlevél

A Budaörsi Református Egyházközség hírlevele 2007 októberében a reformáció emlékünnepeére

Bér vagy ajándék?

Lekció: ApCsel. 2,42-47.

Alapige: ApCsel. 2,42

Olvasandó: Máté 20,1-16.

A 16. századi egyházreformáció a Szentírás legfontosabb igazságairól lefújta a port, ami az évszázadok sok emberi tanítása és tévedése miatt rárakódott. Így újra felragyogott az is, hogy ki valójában Isten, kik vagyunk mi emberek, és hogyan segít Isten az ellene fellázadt emberen.

Jézus tanításából kiderül, hogy ezekről a kérdésekről már az ő földi szolgálata idején is tévesen gondolkoztak még a vallásos élet vezetői is, és újra meg újra szükség van arra, hogy látásunkat, hitünket a valósághoz: Isten igaz Igéjéhez igazítsuk, vagyis reformáljuk.

Jézus korában sokan úgy képzelték el Istent, mint egy könyvelőt, aki feljegyzi bűneinket és jótetteinket, időnként egyenleget von, és annak alapján fizet. A jókat jutalmazza, a gonoszokat megbünteti. Vagyis, szerintük Istennél teljesítménybérezés van, ki

mennyit teljesít, annyi bért kap.

A szőlőmunkásokról szóló példázattal Jézus ezt a torz szemléletet és hamis Isten-képet javítja ki. Isten nem bért fizet, hanem ajándékot ad. Ha úgy fizetne, ahogyan megérdemeljük, mindnyájan a halálos ítéletet kapnánk. De ő nem érdemeink szerint bánik velünk, hanem végtelen szeretetéből ajándékot kínál, így is, hogy nem érdemeljük meg.

Ez a gazda a nap folyamán többször is kiment, hogy minél több tehetetlen, nincstelen emberen segítsen. És mivel telt neki, minden munkásnak ugyanannyit fizetett este. Senki sem kapott kevesebbet, mint amit ígért, de sokan többet kaptak annál, mint amennyi járt volna. Nem dolgoztak meg érte, nem a teljesítményüket díjazta, hanem ajándékot adott nekik.

Mi úgy gondoljuk, kis munka - kis pénz, több munka - több pénz. És ezt

átvisszük a lelkiekre, az Istennel való kapcsolatunkra is. Isten pedig úgy gondolja, hogy végtelen kegyelméből megajándékozza a tehetetlen, rászoruló, nyomorult embert.

A reformáció - éppen Jézus tanítása alapján - ezt a mi reménytelen rászorultságunkat, és Istennek ezt a szabad, szuverén, végtelenül gazdag kegyelmét mutatta fel.

Valamint azt, hogy mi erkölcstelen-ségeink alapján minősítjük magunkat és másokat, Isten pedig istentelenségünkől akar kiszabadítani az ő kegyelméből. Az erkölcstelenséget illetően vannak különbségek köztünk, de az Isten nélküli állapotunkat tekintve nincs különbség. "Mindenkori vétkezett és híjával van az Isten dicsőségének". (Róma 3:10-12,23).

Azért időszerű tanítás ennek a példázatnak az üzenete, mert ma is vannak, akik így vélekednek: Isten az üdvösséget kegyelemből adja, de a kegyelmet meg kell érdemelnünk. A fentiek alapján - remélhetőleg - érezzük az ellentmondást! Hogyan lehetne a kegyelmet "megérdemelni"? Akkor az már nem kegyelem. Olvassuk el a Róma 4:1-8. verseit, és világos lesz számunkra, mi erről Isten ígéjének a tanítása!

Fontos Jézus példázatában az is, hogy ez a gazda - a szuverén Isten - többször is kimegy a piacra, hogy megnézze, kit lehet még elhívni a

szőlőjébe. Ő megy az emberek után, nem azok kilincselnek nála. Keresi őket, mert nélküle teljesen tehetetlenek, éhen halnak, nincs más lehetőségük az életre, csak, ha ő elhívja őket. Ilyen az Isten! Valóban "azért jött az Emberfia, hogy megkeresse és megmentse, aki elveszett" (Luk. 19:10). Mindegy, hány óra van, lehet, hogy az életed eltelt Jézus nélkül, de még mindig hallgathatsz hívására. Mert nincs más megoldása életünknek, csak az, amit ő kínál kegyelemből.

Ennyire nem teljesítmény az üdvösségünk alapja, hanem kegyelem. Ennyire nem bér, amit Isten kínál, hanem ajándék. Ennyire nyitott az ő háza, hogy ő maga jön utánunk és hív. És ennyire nincs más lehetőségünk a szabadulásra, az életre, csak ennek az ajándék-kegyelemnek az elfogadása.

Ha ezeket komolyan vesszük, nem fogunk ilyeneket mondani: Hát ezt érdemlem én Istentől? Vagy: Talán nem voltam olyan rossz, hogy a jó Isten kizárna a mennyországból. - Hiszen mi magunkat zártuk ki onnan azzal, hogy elhagytuk mennyei Atyánkat. S ezek után semmi jót nem érdemlünk Tőle. Ő azonban nem érdemünk szerint bánik velünk, hanem a szükségünket nézi. Ezért kegyelméből ajándékot kínál. Ahhoz azonban, hogy ezt hálásan megragadjuk, alázat és hit kell. Olyan alázat, ami Luther Márton utolsó szavaiban mutatkozott

meg: Koldusok vagyunk mindnyájan, bizony koldusok.

Magamban koldus, de Isten kegyelméből az Ő gazdag gyermeke. Egyedül Jézus Krisztus kereszthalálának

érdeméért. Ez az az örömhír, ami a reformációban újra erőteljesen megszólalt.

Cseri Kálmán

Olasz testvéreink: a valdensék és társaik

Nem tudom, van-e még olyan ország a Földön, ahol valamilyen evangéliumi gyülekezet ne működne, de ha tippelni kéne egy ilyenre, alighanem sokan jelölnék meg Olaszországot. Pedig Itáliában is vannak protestáns testvérek, nem is kevesen. Azt persze mindannyian tudjuk, akik rendszeresen olvassuk a Bibliát, hogy a *mai olasz földön nagyon hamar megjelent az Evangélium*, hiszen már az Apostolok Cselekedetei és a levelek is beszámolnak ottani keresztyén gyülekezetekről. Ez persze többé-kevésbé természetesnek is mondható, hiszen Itália az akkori világhatalom, a Római Birodalom központja volt. Ugyanakkor ebből adódik, hogy az első itáliai keresztyének igen veszélyes helyzetben éltek, tekintve, hogy a római császárok által kiadott üldözési parancsok őket érték el először. Így aztán Itália mind a mai napig számos vértanú emlékét őrzi; az más kérdés, hogy mennyire „védőszenteket” csináltak belőlük, és haláluk napját az adott városban, vagy régióban hatalmas szertartásokkal ünneplik.

Sajnálatos ellentmondás, hogy a hitvallók tömegét adó és hatalmas diakóniai szolgálatot is végző római gyülekezetből indult ki az egyháztörténet egyik legnagyobb tévelygése. A IV. század folyamán a római császárok beszüntették a keresztyének üldözését, és előbb szabad, kevéssel később pedig államvallássá nyilvánították a keresztyénséget. Ez az egyház szempontjából csaknem végzetesnek bizonyult. Mivel bizonyos állami tisztségek és polgári jogok elnyeréséhez keresztyénnek kellett lenni, az V. század elejétől tömegesen léphettek be az egyházba megtéretlen emberek. *Az egyháztagság egyre inkább formasággá vált*, a pogány népek a felvett „keresztyénség” mellett régi szokásaikat is megtarthatták (esetleg némi változtatásokkal pl. a pogány istenekből „védőszentek” lettek). Az egyházi hatalom teljesen összefonódott a világgal, a lekipászorokból pedig különleges szellemi hatalommal felruházott, Isten és emberek között közbenjáró papok lettek. A Biblia ismerete még a klérus körében is

elhalványult, azt pedig mindezek fényében könnyű elképzelni, hogy a nép milyen tanítást kaphatott...

Mivel azonban Isten megígérte, hogy népét mindig megtartja az igaz hitben, *sokan* voltak, akik *felismerték, hogy az egyházat meg kell reformálni*, vagyis vissza kell állítani az igaz evangéliumi tanítást a gyülekezetekben. A középkori reformkísérletek két csoportba oszthatók. Egy részük az intézményes (római) egyházon belül maradt, legtöbbszörre egy új szerzetesrend alapításához kötődve. Ezek ugyan átmenetileg szembekerültek a pápai hatalommal és a korrupt egyházi hierarchiával, később azonban betagozódtak – így nemegyszer megtörtént, hogy az egyik pápa által csaknem kiátkozott szerzetesrend-alapítót valamelyik utóda szentté avatta. A reformerek másik csoportja inkább vállalta az egyházból való kiközösítést (ami gyakorlatilag egyet jelentett a halálos ítélettel), de nem engedett a megtalált evangéliumi igazságokból. Így ezek a főként világi hívőkből alakult csoportok a reformáció előfutárjainak tekinthetők, bár sok szempontból nem voltak képesek túllépni a hivatalos középkori teológián.

Az olasz egyház szempontjából a legjelentősebb *előreformatori csoport a valdenséké* volt, akik egyesek véleménye szerint már az V.-VI. század-

tól őrizgették az evangéliumi hitet az Alpok megközelíthetetlen völgyeiben. Maga a valdens mozgalom Peter Waldo lyoni kereskedőtől kapta a nevét, aki 1170 körül jutott hitre. Ezután minden vagyonát eladta, és társaival a környékbeli falvakban hirdették az Evangéliumot. Mivel *tanításukban nagy hangsúlyt helyeztek az evangéliumi szegénység eszméjére*, szembekerültek Rómával. Idővel a Biblia egyes részeit is lefordították (300 évvel Luther előtt!), hogy a nép nyelvén taníthassanak. Természetesen a hivatalos egyház ezt sem nézte jó szemmel, ám hiába volt üldözés, a mozgalmat nem sikerült elfojtani. A valdensek által hirdetett Evangélium eljutott Svájcba, Piemontba, Lombardiába és a mai Németország déli területeire is.

Az itáliai valdens keresztyénségre természetesen jelentős hatással volt a reformáció. Mivel a reformátorok Svájcban és a Német-Római Császárságban ki tudták harcolni a szabad vallásgyakorlás jogát, szinte magától értetődött, hogy az üldözött valdensok szabad protestáns testvéreinkhez fordulnak segítségért. Ebből következőleg megismerték, és jelentős részben magukévá is tették a svájci reformáció tanait, azaz Kálvin, Bullinger és Zwingli teológiáját. A mai Olasz Valdens Egyház (Chiesa Evangelica Valdese) által használt,

1655-ből származó hitvallás református szemmel is könnyedén elfogadható.

A valdensesk számára a vallásszabadságot csak a XIX. század második fele hozta el a polgári forradalmak eredményeként. Olasz testvéreink tevékeny szerepet játszottak a széttagolt Itália egyesítésében, ott álltak a modern Olaszország bölcsőjénél. Római teológiai akadémiajuk (mely 1922-ig Firenzében működött) idén ünnepli fennállása 150. évfordulóját. Az igaz hit terjesztése mellett jelentős diakóniai és oktatási tevékenységet folytatnak, számos iskolát, kórházat és szociális intézményt tartanak fenn.

Az országegyesítés (olasz nevén: II Risorgimento) idején más keresztyén felekezetek is megvetették a lábukat Itáliában. Mind a mai napig jónéhány metodista, baptista és anglikán misszió működik olasz földön, szoros

ökumenikus együttműködésben egymással és a valdenseskkel – az olasz metodista és valdens egyházak pl. 1975 óta szervezetileg is egységben vannak. A legnagyobb olasz protestáns gyülekezetek Rómában, Firenzében és Torinóban találhatóak. A Toszkán fővárosban, ahol nem rég magam is megfordultam, két metodista-valdens és egy baptista gyülekezet tevékenykedik, közösen még egy kis könyvesboltot is fenntartanak. De van protestáns idősek otthona és egy nagy ifjúsági központ is, amely számos konferenciának ad otthont. A reneszánsz Itália egyik legfontosabb városában a rengeteg látnivaló mellett mindenképpen érdemes felkeresni a Via Manzoni 21. szám alatt található valdens központot, vagy a könyvesboltot a Borgo Ognissanti 14-ben. E helyeken magyar protestánsként garantáltan szívélyes testvéri fogadtásban lesz

Király Gábor

Előkészület az Úr vacsorájához.

III.

Amit remélek.

Hiszitek-e, hogy Isten, aki feltámasztotta az Úr Jézus Krisztust, általa minket is feltámaszt a halálból és halandó testünket halhatatlanságba öltöztetvén, általvisz az ő örök dicsőségébe?

Én ezt hiszem és vallom.

Krisztus egy új teremtésnek kezdete és teljessége. Ez azt jelenti, hogy Isten mindazokat, akiket Krisztusban elhívott, nemcsak e földi világban szabadítja meg a bűn tövisétől és a halál fullánkjától, hanem az örökélet, az igazi élet részesévé is teszi. Ez pedig így megy végbe.

Én úgy érzem és tapasztalom, hogy Isten bűnbocsátó kegyelmét alázatos és boldog hittemmel elfogadom; amit én úgy látok és érzek, mintha én művelnék valamit: az valóságban és tulajdonképpen a Szentléleknek csodálatos műve. Mikor hittemmel a kegyelmet elfogadom: Isten az Ő Szentlelkével újjászüli engem, elültet bennem egy új életcsírát. Ezt az életcsírát nem belőlem vette, ez nem az én régi emberemből telt ki, hanem Krisztusból; a Krisztus életéből. Azt ültette el bennem, az fogamzik meg az ő csodálatos munkálkodása következtében, kezd nőni és elhatalmasodni. Ezt a növekedést gondolhatom úgy, hogy a Krisztus nő bennem s úgy is, hogy én növekedem a Krisztusban.

Míg e földi életben járok, addig ez az új élet bennem állandó küzdelemben él, örökös harcot vív mindazzal, ami ki akarja ölni, el akarja hallgattatni bennem ezt az életet, mint ahogy a tövisék és a dudvák el akarják pusztítani a megfogant nemes palántát. De Isten keze védelmezi, szeme vigyázza s az eredmény az, hogy a bennem élő Krisztus, vagy ahogy mondani szeretem: az én új emberem szakadatlanul nő, hatalmasodik, új meg új győzelmet lát, s testemet és földi világomat egyre teljesebben leigázza. Mindaz, ami ó emberemet fogyasztja, rontja, örli, új emberem útjából háritja el az akadályt, s mindaz,

ami új emberemet gyarapítja, megerősíti, egyszersmind ó emberemet rontja és fogyasztja. Ó emberemet s vele együtt ezt a mulandó világot a halál törvénye magában véve is szakadatlanul mossa s ezzel akarva, nem akarva, új emberem terjeszkedését és hódítását segíti elő. Mikor pedig eljön az utolsó pillanat s a halál ropant válságában számomra elvész ez a látható világ, lehull rólam ez a földi test, elszakad minden kötelék, ami ideigvalóhoz és a földhöz kötött: új emberem, a benne élő Krisztus, azaz jobbik énem, aki a Krisztus orcájára átalakul, előretör nagy diadallal, mintegy kötelékeiből felszabadultan. Akármilyen hosszú utat tett is meg, a felszabadulás pillanatában alig több, mint a gyámoltalan újszülött, aki most érkezett ebbe a világba. Tanács-talan, didergő, erőtlen lélek, egyetlenegy reménysége és menedéke van: az, hogy Krisztusba elrejtetik, érdemét, javait átveszi, az általa szerzett nagy dicsőségbe felöltözik, letelepszik királyi lakomájához s ő érette megkoronáztatik az élet koronájával.

Innen kezdve közvetlenül részese a Krisztus dicsőségének, örököse az Ő királyságának, hordozója annak a nagy üdvösségnek, amelyet Isten szerzett az elhívottak számára, mikor őket arra méltóztatta, hogy szemtől-szembe lássák, egészen ismerjék s akaratát boldogan és tökéletesen tel-

jesítsék. E szerint az örökélet, ez a megígért nagy üdvösség alapján véve nem más, mint *teljes ismeret és tökéletes engedelmesség*. Előízét már ideleln érezzük s mindaz, amit Istentől, az ő kijelentéséből tudunk s mindaz a szolgálat, amivel Neki engedelmeskedünk: zálog és utalás az odafenn reánk váró teljességre. Akkor majd úgy ismerünk, mint ahogy ismertettünk s általunk és bennünk Isten akarata meglesz, és neve meg-

szenteltetik. Istenben és Jézus Krisztusban élő és boldog közösségünk lesz minden szentekkel és megváltottakkal, és ez a viszontlátás örömeinek is a titka: az a boldog tudat, hogy a szeretet soha el nem fogy s aki a szeretetben marad, az megmarad Istenben.

(Részlet Ravasz László: Isten rostájából c. könyvből; II. k. 9-11. oldal. Az írás befejező fejezetét – Amit ígérek – karácsonyi hírlevelünkben közöljük.)

**Aki hisz énbenem, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek.
(János 7,38.)**

Egyik testvérünk segített egy idős bácsinak pincéje kitakarításában. A sok összegyűlt szemét, lom kihordásakor örömmel fedezett fel a sarokban eltemetve egy összetekert kerti „slagot”, de milyen állapotban? Vastagon rakódott rá a por, pókháló, pizok, törmelék, de neki éppen egy kerti locsolóra volt szüksége. Itt feküdt haszontalanul évek óta, senki nem törődött vele. Örömmel vitték fel, kívül, belül alaposan kimosták, az elszakadt végét levágták, kerítettek egy locsolófejet, a másik végét a kerti csaphoz rögzítették, és máris – nagy örömükre - áradt belőle az életet adó víz. Öntözte a kiszáradt kertet bőségesen. Éppen erre volt szüksége a szomszédos növényeknek.

Drága Testvérem! Nem nagyon ha-

sonlítasz te is ehhez a gumitömlőhöz? Isten azért teremtett, hogy használjon ezen a kiégett földön, hogy áradjon belőled az élet vize, a tiszta evangélium, a drága örömhír, hogy általa kiszáradt, fáradt, elfásult életek felüdüljenek, Istenhez találjanak. Miért rejtőztél el a hitelenség sötétségébe? Miért engedted meg az ördögnek, hogy elbújtasson a sarokba, elkülönülve mindenkitől, testvértől, barától, vagy talán egy szakadás miatt magad is haszontalannak érzed magad. De ott, ahova elrejtőztél, sok minden rakódik Rád ebből a világból, sok rossz, tisztátalanság, bűn, és magadtól nem tudsz szabadulni ezektől, nem tudsz magadon segíteni. Milyen csodálatos is az, hogy Jézus Krisztusnak Te hiányzol, pont Rád van szük-

sége, Ő Rád talál, kezébe vesz. Kihoz a napfényre, nem tisztítja a tisztátalanságod. Kívül, belül megmos drága vérével, megajándékoz mindennel, hozzákapcsol az Ő drága életéhez, amiből az élet vize árad, újra célt és értelmet ad életednek. E nélkül lehet egy tömlő tökéletesen tiszta, minden tartozékokkal felszerelt – semmit sem ér! Az élet vize csak Belőle árad, Te csak tömlő vagy önmagadban. Engedd meg, hogy kezébe vegyen, hogy megtisztítson és használjon. Szomja-

sak a szeretteid, a barátaid, az ismerőseid, a gyülekezet. Add át uralma alá bizalommal teljes életed, ad Neked olyan vizet, amitől soha többé meg nem szomjazol, és áldás lehetsz rajtad átáradó életével, mert ez az egész világ sóvárogva várja Isten fiának megjelenését. Csak tömlő vagy, de Ő az élet vize, szeretne rajtad keresztül is áradni.

Poyárná Szabolcsné

Egy csendeshét csodálatos élménye

Leányom a budaörsi református gyülekezettel több alkalommal volt csendeshéten. Minden évben nagy örömmel ment. Én nem értettem őt, miért olyan fontos ez neki, de Isten sugallatára idén engem is magával vitt.

Most már értem, mert megtapasztaltam, hogy milyen jól tesz a lelkünknek, ha úgy érezzük Isten egész nap velünk van imádságunkban és gondolatainkban.

Köszönettel tartozom Istennek, hogy részese lehettem olyan közösségnek, ahol az imádságról ilyen sokat tanultam. Hálas szívvel gondolok a sok szép éneklésre, főleg amikor a fiatalok gitár kíséretében énekszóval ébresztettek. Szívem már az ébredésnél megtelt örömmel, a fiatalok cso-

daszép énekétől, és ez meghatározta egész napomat pozitív irányba. Felejthetetlenek voltak számomra a kö-

zös imák, és a csoportos foglalkozások, amelyek engem mélyen megérintettek.

Én hiszem, hogy az Úr azóta is munkálkodik bennem, mert számom-

ra sokkal könnyebb minden. Azóta jobb a hangulatom, nem aggódom annyit, Istenre bízom a sorsomat. Elkezdtem olvasni a Bibliát is, és az Isten szeretetéről szóló könyveket, azért, hogy amit a csendeshéten meg-

értettem, abban tovább erősítsen az Úr.

Ezt a csodálatos élményt elsősorban Istennek köszönöm, és a Tiszteletes asszonynak, illetve a csoportos foglalkozást vezetőknak, Irénke néninek. Köszönet a résztvevő kedves testvéreknek, akik nagy szeretettel befogadtak.

Isten szeretete óvjon mindenkit!

Weinhardt Jánosné
Rozália

Rövid visszatekintés budaörsi szolgálatomra

2003. augusztus elsejével kerültem a Budaörsi Református Egyházközségbe, mégpedig úgy, hogy egyházkerületünk főjegyzője kihelyezett. Azelőtt csak hírből hallottam Budaörsről, de nem tudtam volna megmondani, hogy hol van.

Szolgálatom első esztendejében a gyülekezet egyik kedves családjánál laktam. Ők biztosítottak számomra külön bejárátú, egy szobás (fürdővel és konyhával) lakást, mivel a segédlelkészlakás akkor még nem készült el. A Csete családdal hamar összebarátkoztunk. Segítőkétségük, szeretetük és hitük sok lelki erőt és örömet jelentett számomra. Később aztán beköltöztem a vadonatúj segédlelkészlakásba, ahol három teljes évet töltöttem el. Természetesen itt is nagyon jól éreztem magam.

Egy évig segédlelkészként szolgáltam, majd jött a püspöki kinevezés és beosztott lelkész lettem. Ez nem okozott semmiféle változást, továbbra is hittanórák tartásával telt munkaidőm döntő része, amit nagyon szerettem. Az öt budaörsi általános iskola mellett a gimnáziumban is voltak hittanórák. Az elmúlt tanévben heti 25 hittanórát tartottam 70-75 tanuló számára. Külön ki kell emelnem a Mindszenty József Római Katolikus Általános Iskolát, amelyet barátságos tanárai és családias légköre miatt na-

gyon megszerettem.

Örömmel emlékszem vissza a havonkénti családi istentiszteleteinkre, melyeket Ilona tiszteletes asszony javaslatára kezdtünk el, és két tanéven keresztül tartottuk Sütő János presbiter testvérünkkel illetve meghívott előadók közreműködésével. Csofodálatos élmény, amikor szülő és gyermek együtt van Isten házában, és közösen hallgatják Isten szavát, együtt imádkoznak és énekelnek. Az utóbbi időszak családi istentisztelein majdhogynem rendszeresen 25-30 fő vett részt, s nem egyszer előfordult az is, hogy a jelenlévők létszáma elérte az 50-60 főt.

Ugyancsak jól eső érzéssel gondolok vissza a csütörtök esti bibliaórákra, amelyeken Isten Igéjéről megfelelő komolysággal és szeretettel gondolkodtunk együtt. Egy valóságos testvéri közösség kovácsolódott össze ezeken az alkalmakon. Szinte kivétel nélkül feltöltődve jöttem el a bibliaórákról. A testvéri bizonyágtevő szavak, az Isten életünkben munkálkodó csodálatos erejéről való tanúságtételek megerősítettek valamenynyünket.

Nagyon hálás vagyok azért a szeretetért, amelyet a gyülekezet részéről kaptam. Mindvégig éreztem, hogy elfogadnak és tisztelnek engem, s be kell vallanom, hogy ennek valósága

önbecsülésemet és lelkipásztori elhivatásomat megerősítette. Remélem, a gyülekezet szintén érezte, hogy szeretem.

Ebben a kis írásban nem elbúcsúzni, csak elköszönni szeretnék. Abban a reményben teszem ezt, hogy fogunk még találkozni egymással, fogom hirdetni Isten Igéjét a budaörsi templomban, és közösen felelevenítjük majd a régi emlékeket, megbeszéljük a jelen eseményeit.

Az egymástól elköszönő felek általában valamilyen útravalót, bölcs tanácsot szoktak kívánni egymásnak.

Hadd tegyek most én is így. Az én jó kívánságom így szól a budaörsi gyülekezethez: akármilyen lehangolónak és kilátástalannak tűnik a jelenlegi magyarországi élet, mi, akik Isten gyermekeinek valljuk magunkat, ne felejtjük el soha, hogy a nagy megpróbáltatások idején nekünk még inkább Isten személyébe kell kapaszkodnunk! „Az odafelvalókkal törődjétek, nem a földiekkel!” (Kolossé 3:2) Legyen igaz ez a mi életünkben, mert egyéni és nemzeti felemelkedésünk záloga egyedül ebben rejlik!

Péterffy György

Könyvajánló

Kedves Testvérek! Két könyvet szeretnék olvasásra ajánlani.

Patricia M. St. John *Nyomok a hóban* című regénye ifjúsági könyvnek tűnik. Kedves idősebb testvérek mégis úgy ajánlották, hogy sokan felnőttként ennek a könyvnek a hatására adták át életüket az Úrnak. Én is elolvastam, és megértettem, hogy ez a könyv gyermeknek, felnőttnek egyaránt ajándék. Szeretném, ha minél többen elolvasnák gyülekezetünkben.

Joó Sándor igehirdetései közül ráta-láltam *A Hegyi Beszéd* című könyvre. Ezek az igehirdetések 1963-1965 és 1968-69 között voltak hallhatóak a pasaréti református templomban. A címéből is kiderül, hogy elsősorban a Hegyi beszédről szól, de szorosan

kapcsolódik az Úri imádsághoz is. Megdöbbenő, hogy mennyire aktuális a mondanivalója 2007-ben is. Sajnálom, hogy már csak könyvekből ismerhetjük meg a múlt század áldott igehirdetőjét. Kívánom minden olvasónak, hogy ezek a könyvek segítsenek megerősödniük hitükben.

Szeretném kérni a Testvéreket, ha van otthonukban olyan könyv, amit már elolvastak, és szívesen tovább ajándékoznának, hozzák be a templomba. Az iratterjesztő asztal mellett lesz egy csere-bere könyvasztal, ahol ezek a könyvek megtalálhatóak lesznek, és természetesen el lehet vinni őket. Előre is köszönjük az együttműködést.

Adorjánné Mátyási Edit
iratterjesztő

2007-ben felnőttként konfirmáltak

Hudacsek Tünde, Gueth Sándor, Veres Nándor.

Fontosabb gyülekezeti alkalmaink

október 28.	16:00	Családi istentisztelet.
október 31.	18:00	Reformációi istentisztelet és előadás.
november 18. missziói nap:	10:00	Istentisztelet. Igét hirdet a Református Iszákosmentő Misszió munkatársa.
	16:00	A lakótelepi Közösségi Házban bemutatkozik a Misszió.
november 25.	16:00	Családi istentisztelet.
november 30.	18:30	Adventi este (zenés).
december 7.	18:30	Adventi este (képzőművészeti).
december 14.	18:30	Adventi este (irodalmi).

A hittanórák rendje:

hétfő	13:50	Herman Ottó Általános Iskola
kedd	13:50	Bleyer Jakab Általános Iskola
szerda	13:40	Esze Tamás Általános Iskola
csütörtök	13:15	Kesjár Csaba Általános Iskola
	14:30	Rózsa utcai Általános Iskola

Mindszenty József katolikus iskola - órarend szerint minden nap délelőtt

Állandó gyülekezeti alkalmak

hétfő	18:00	Istentisztelet
kedd	10:00	Istentisztelet a Kamaraerdei Idősek Otthonában (kéthetente)
szerda	9:00	Nyugdíjas délelőtt
csütörtök	18:00	Gyülekezeti bibliaóra
péntek	17:00	Konfirmációi előkészítő
	18:00	Ifjúsági bibliaóra
	19:00	Bibliakör
vasárnap	10:00	Istentisztelet
	10:00	Gyermekóra

Budaörsi Református Egyházközség
2040 Budaörs, Clementis L. u. 5.
Tel/fax: (23) 415 205
Internet: <http://www.refbudaors.hu>
e-mail: gyulekezet@refbudaors.hu

Szerkesztő:
Györgyjakab Endre
Felelős kiadó:
Petőné Püski Ilona
Tördelés:
Homonnay-Beke Enikő